

La classe dels esportistes

Una vegada hi havia una classe molt alegre i plena de vida: la classe dels esportistes. Eren nens i nenes de sis anys que estimaven el moviment, els jocs i sobretot passar-ho bé junts. Els seus noms eren Lucas, Unai, Lauti, Iria, Lia, Núria, Gazel, Axel i Nico. Cada dia compartien rialles i aventures, però el que més els unia era la passió pels esports.

Un matí assolellat, la mestra els va anunciar:

—Avui farem una gran jornada d'esports al pati de l'escola. Serà un dia per córrer, saltar, jugar i aprendre. Però recordeu: el més important no és guanyar, sinó respectar, ajudar i divertir-se junts.

Els ulls dels nens es van encendre d'emoció i de seguida van córrer cap al pati. El primer esport que van triar va ser el futbol. El Lucas i l'Unai es van posar de porters, i el Lauti, amb un somriure trapella, va començar a córrer amb la pilota als peus. Tots reien mentre intentaven treure-li la pilota. De sobte, va xutar amb força i... gol!

—Bona jugada, Lauti! —va cridar l'Iria, aplaudint.

L'Unai, tot i haver rebut el gol, va somriure i va dir:

—Està bé! El que importa és que el partit sigui emocionant.

Els nens van aprendre que fins i tot quan et marquen un gol, pots sentir alegria si valores l'esforç de l'altre.

Després van preparar una cursa de relleus. La Lia i la Núria van explicar les regles amb paciència: cada equip havia de córrer i passar el testimoni sense deixar-lo caure. Quan la cursa va començar, tots corrien amb el cor bategant fort. Però en un moment, el Gazel va relliscar i va caure a terra. El silenci va durar només un instant.

L'Axel, que corria darrere, no va dubtar: el va ajudar a aixecar-se i li va preguntar:

—Estàs bé, amic?

El Gazel va somriure, amb una mica de pols a la roba però els ulls brillants:

—Sí, gràcies. Ets un bon company!

Tots van aplaudir, i el Nico va exclamar amb entusiasme:

—Això sí que és joc net!

Més tard, van jugar al bàsquet. L'Iria va agafar la pilota, va córrer cap a la cistella i... va fallar! Per un moment, semblava trista. Però els seus companys van cridar:

—No passa res, Iria! Torna-ho a provar!

Aquelles paraules li van donar força. Va respirar fondo, va botar la pilota i va fer un altre llançament. Aquesta vegada... encertat!

—Ho veieu? —va dir la Núria, il·lusionada—. Quan t'ajuden i t'animen, tot sembla possible!

Per acabar la jornada, van fer uns jocs cooperatius: saltar a corda tots junts, fer equilibris en un circuit i fins i tot ballar com si fossin un equip. Les rialles s'escampaven pel pati i els mestres que els miraven

somreien en veure tanta unió.

El sol començava a pondre's quan tots es van asseure a terra, cansats però feliços. Tenien les galtes vermelles, els cabells despentinats i els cors plens de satisfacció.

—Hem jugat a futbol, hem corregut, hem encistellat i hem col·laborat... —va dir el Lucas.

—Però el millor de tot ha estat que ningú ha quedat sol i tothom ha estat important —va afegir la Lia.

La mestra els va mirar amb orgull i va concloure:

—Això és el veritable esperit de l'esport: amistat, respecte i alegria compartida.

Aquella nit, quan van anar a dormir, tots els nens i nenes de la classe dels esportistes somiaven amb nous partits, curses i jocs. Però sobretot, somiaven en continuar junts, cuidant-se i animant-se cada dia.

I així van aprendre que la millor victòria és tenir un gran cor.